

Arrest

nr. 170 631 van 27 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 augustus 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd ingediend via een "Typeformulier Regularisatieaanvraag" waarbij wordt verwezen naar de instructie van 19 juli 2009. Verzoeker had blijkens het administratief dossier hierbij het criterium "werk+ duurzame lokale verankering" aangekruist.

1.2. Op 4 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond

wordt verklaard. Op 4 oktober 2011 treft de verwerende partij tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Tegen voormelde beslissingen diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 3 oktober 2012 met nummer 88 890 wordt de afstand van het geding vastgesteld. Dit is het sluitstuk van de louter schriftelijke procedure die opgestart werd door de Raad n.a.v. het feit dat op 1 augustus 2012 de beslissingen van 4 oktober 2011 ingetrokken werden door de verwerende partij.

1.4. Op 3 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet opnieuw ongegrond wordt verklaard.

1.5. Tegen de in punt 1.4. bedoelde beslissing heeft verzoeker een annulatieberoep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die deze beslissing vernietigde bij arrest nr. 150 065 van 28 juli 2015.

1.6. Op 12 augustus 2015 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de in punt 1.1 bedoelde aanvraag opnieuw ontvankelijk doch ongegrond. Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.12.2009 werd ingediend door: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een werkbefoete d.d. 01.09.2009 en een arbeidsovereenkomst d.d. 14.12.2009 voor om bij Harock International Welding Services tewerkgesteld te kunnen worden. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 11.03.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 07.09.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg beantwoordt betrokkene niet aan de vereisten gesteld in het schrijven van 11.03.2011. De voorgelegde werkbefoete en arbeidsovereenkomst toont aldus de werkbereidheid van betrokkene aan maar kan niet weerhouden worden als een grond tot verblijfsregularisatie daar hij niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in het schrijven d.d. 11.03.2011.

Betrokkene meent verder dat hij 'zonder blozen kan stellen volkomen geïntegreerd te zijn in de Belgische maatschappij'. Betrokkene haalt aan dat hij zich zou hebben ingeschreven voor Nederlandse lessen, dat hij een schoolattest kan voorleggen, dat hij de Nederlandse taal redelijk zou beheersen door intensieve contacten met zijn naaste omgeving, dat hij zich geïntegreerd zou hebben, dat hij eigenaar zou zijn van een pand, dat hij zijn aankoopakte kan voorleggen, dat hij ter beschikking zou staan van de arbeidsmarkt, dat hij aldus werkbereid zou zijn, dat hij zich in het verleden bezighield met de autohandel, dat hij een huurovereenkomst kan voorleggen, dat hij een arbeidsbelofte kan voorleggen, dat hij verschillende getuigenverklaringen kan voorleggen, dat hij attesten van bekendheid kan voorleggen en dat hij verschillende bankafschriften kan voorleggen. Bij de beoordeling van iemands integratie worden drie aspecten bekeken, te weten: sociale banden, kennis van één der landstalen en werk (beroepsverleden & bereidheid om te werken). De loutere bewering dat betrokkene zonder blozen zou kunnen stellen volkomen geïntegreerd te zijn kan echter onmogelijk weerhouden worden als een grond voor regularisatie, Betrokkene staft zijn zogenaamde lokale verankering onvoldoende. Van

iemand die alhier minstens sedert 31.03.2007 verblijft, is het toch enigszins opmerkelijk dat hij zo weinig stukken kan voorleggen die deze verankering kan staven. Voor wat betreft zijn kennis der landstalen legt betrokkene slechts één attest voor waaruit zou moeten blijken dat hij het basisniveau NT2 (1.1 Breakthrough) niet beheerst maar mondeling een hoger niveau NT2 beheerst. Uit dit attest kan geenszins afgeleid worden dat betrokkene de Nederlandse taai zou beheersen. Noch toont betrokkene aan dat hij ondertussen geëvolueerd zou zijn inzake deze kennis, noch dat hij effectief Nederlandse lessen zou gevolgd hebben. Ook zijn sociale banden in België worden onvoldoende gestaafd. Betrokkene legt een verklaring van een pastoor voor, een verklaring van een VZW en twee attesten van bekendheid. Deze verklaringen stellen allemaal dat betrokkene vriendelijk en eerlijk zou zijn en dat hij een goed karakter zou hebben, Deze verklaringen tonen echter niet aan dat betrokkene alhier duurzame sociale banden zou hebben. Qua werkbereidheid kunnen we stellen dat betrokkene dit aantoot met de door hem voorgelegde werkbelofte en arbeidsovereenkomst. Echter, zoals hoger gesteld, hebben wij moeten vaststellen dat betrokkene niet in de mogelijkheid was om een arbeidskaart B te bekomen. Betrokkene voldeed aldus niet aan de voorwaarden gesteld in het aangetekend schrijven van 11.03.2011. Bovendien merken wij op dat betrokkene niet aantoot dat hij niet tewerkgesteld zou kunnen worden in zijn land van herkomst. Of dat hij zich niet opnieuw zou kunnen bezighouden met autohandel zoals hij in het verleden zou gedaan hebben. De integratie van betrokkene wordt aldus onvoldoende geacht en kan daarom niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Tot slot, het feit dat hij alhier een woning heeft aangekocht toont tevens niet aan dat betrokkene lokaal verankerd zou zijn. Dit bewijst enkel dat betrokkene financieel voldoende vermogend was om zich een huis te permitteren. Dit toont geenszins een lokale verankering aan. Betrokkene toont tevens niet aan waarom het gegeven dat hij eigenaar is van een huis een grond voor een verblijfsregularisatie zou moeten vormen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker op, “Schending van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 15 december 1980 bepaalt: (...)

Uit de inzake de formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624)

Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt:

“Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht.” (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Eerste onderdeel van het middel:

In de motivering van de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker zijn werkbereidheid aantoont middels voorlegging van een werkbeploofte en een arbeidsovereenkomst, doch dat deze werkbereidheid niet kan weerhouden worden als een grond tot verblijfsregularisatie daar verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in het hem dd. 11 maart 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken gerichte schrijven (stuk 2):

“Betrokkene legt een werkbeploofte d.d. 01.09.2009 en een arbeidsovereenkomst d.d. 14.12.2009 voor om bij Harock International Welding Services tewerkgesteld te kunnen worden. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 11.03.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 07.09.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg beantwoordt betrokkene niet aan de vereisten gesteld in het schrijven van 11.03.2011. De voorgelegde werkbeploofte en arbeidsovereenkomst toont aldus de werkbereidheid van betrokkene aan maar kan niet weerhouden worden als een grond tot verblijfsregularisatie daar hij niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in het schrijven d.d. 11.03.2011.”

(...)

“Qua werkbereidheid kunnen we stellen dat betrokkene dit aantoont met de door hem voorgelegde werkbeploofte en arbeidsovereenkomst. Echter, zoals hoger gesteld, hebben wij moeten vaststellen dat betrokkene niet in de mogelijkheid was om een arbeidskaart B te bekomen. Betrokkene voldeed aldus niet aan de voorwaarden gesteld in het aangetekend schrijven van 11.03.2011.”

Het niet voldoen aan de voorwaarden vermeld in dit schrijven dd. 11 maart 2011, met name het bekomen van een arbeidskaart B, vormt aldus volgens de gemachtigde van de Staatssecretaris de reden voor het niet aanvaarden als grond voor regularisatie van de op zich niet betwiste werkbereidheid van verzoeker.

Verzoeker merkt op dat alhoewel de gemachtigde van de Staatssecretaris in de aanhef van de bestreden beslissing stelt dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 niet meer van toepassing zijn ingevolge de vernietiging ervan, hij m.b.t. de beoordeling van de werkbereidheid van verzoeker deze alsnog de facto toepast.

Het schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 11 maart 2011, en waarnaar de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst, kaderde immers in de toepassing van criterium 2.8B van de vernietigde instructie dd. 19 juli 2009 en vermeldt trouwens uitdrukkelijk de voorwaarden van dit criterium.

Het mag dus duidelijk zijn dat de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing de aanvraag van verzoeker, en in het bijzonder de voorgelegde elementen van werkbereidheid, nog steeds (en uitsluitend) heeft beoordeeld in het licht van de criteria van de vernietigde instructie dd. 19 juli 2009 alsook dat deze criteria op een dwingende wijze worden toegepast.

De formulering van de bestreden beslissing is ter zake immers duidelijk:

“De voorgelegde werkbeploofte en arbeidsovereenkomst toont aldus de werkbereidheid van betrokkene aan maar kan niet weerhouden worden als een grond tot verblijfsregularisatie daar hij niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in het schrijven d.d. 11.03.2011.” (eigen onderlijning)

De Raad van State heeft bij arrest nr. 215.571 van 5 oktober 2011 en arrest nr. 216.651 van 1 december 2011 duidelijk gesteld dat dergelijke werkwijze een schending inhoudt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt immers geen criteria op grond waarvan een verblijfsmachtiging moet worden toegekend, noch op grond waarvan deze zou moeten worden geweigerd.

Door op dwingende wijze de voorwaarde te hanteren van het aanvragen en bekomen van een arbeidskaart B binnen een bepaalde termijn om de aangevoerde en op zich niet betwiste werkbereidheid als grond voor regularisatie te kunnen aanvaarden, voegt de gemachtigde van de Staatssecretaris zelf voorwaarden toe aan de wet en miskent daardoor artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Door deze handelswijze beperkt de gemachtigde van de Staatssecretaris ook eigenhandig de hem door de wet toegekende discretionaire beoordelingsbevoegdheid, nu dit criterium op dwingende wijze wordt toegepast en hem derhalve geen appreciatiebevoegdheid laat.

Bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 heeft de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigd, zodat deze dient te worden geacht nooit te hebben bestaan.

De discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde van de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt, vormt geen reden om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

De bestreden beslissing schendt derhalve artikel 9bis van de Vreemdelingenwet alsook de materiële motiveringsplicht en dient te worden vernietigd.

Tweede onderdeel van het middel:

Ter motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris:

“Betrokkene staft zijn zogenaamde lokale verankering onvoldoende.”

(...)

“De integratie van betrokkene wordt aldus onvoldoende geacht en kan daarom niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie.”

Deze beoordeling van de verankering en integratie van verzoeker in België, staat echter haaks op de eerdere beoordeling van zijn dossier door de gemachtigde van de Staatssecretaris.

Immers, in het schrijven dd. 11 maart 2011 van de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker, wordt expliciet gesteld:

“U levert ook het bewijs van een duurzame verankering in België.”

Het schrijven dd. 11 maart 2011 werd slechts aan verzoeker verstuurd na studie en beoordeling van het door hem ingediende dossier en waarbij de gemachtigde van de Staatssecretaris uitdrukkelijk oordeelde dat een duurzame verankering in België bewezen werd.

Op basis van exact dezelfde stukken en elementen (het gaat immers nog steeds over de aanvraag ingediend in december 2009) wordt echter in de bestreden beslissing geoordeeld dat deze lokale verankering of integratie onvoldoende zou zijn aangetoond...

Uit geen enkel element van de bestreden beslissing blijkt echter om welke reden de gemachtigde van de Staatssecretaris op zijn eerdere beslissing terugkomt.

Zoals blijkt uit de gegevens van het administratief dossier, betreft het zowel in 2011 als in 2015 exact dezelfde elementen en stukken.

Verzoeker meent dat de beslissing omtrent zijn duurzame verankering reeds in 2011 werd genomen, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris hierop niet kan terugkomen, minstens niet zonder op uitdrukkelijke wijze te motiveren op welke gewijzigde elementen deze nieuwe en ongunstige beoordeling zou zijn gesteund.

Alle stukken en elementen die in de op heden bestreden beslissing worden aangehaald door de gemachtigde van de Staatssecretaris waren reeds in 2011 aanwezig in het dossier en gaven toen aanleiding tot een positieve beoordeling van verzoekers lokale verankering.

Het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid beschikt, vormt geen vrijgeleide voor willekeur en betekent geenszins dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zonder bijzondere en pertinente motivering zomaar op een eerdere beoordeling van dezelfde elementen en stukken kan terugkomen.

De bestreden beslissing schendt derhalve de materiële motiveringsplicht, minstens gezien in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zodat zij dient te worden vernietigd.

2.2. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.3 In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris de buitengewone omstandigheden, die het indienen van de aanvraag in België rechtvaardigen, bewezen acht, maar van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven

2.4. Eerste punt van kritiek van verzoeker is dat de verwerende partij door hem niet te machtigen tot een verblijf wegens het niet neerleggen van een arbeidskaart B zoals het uitdrukkelijk vermeld stond in een schrijven van de verwerende partij van 11 maart 2011, de criteria van de instructie van 19 juli 2009, waarvan in de aanhef van de bestreden beslissing wordt gezegd dat ze niet langer van toepassing zijn, in werkelijkheid toch toepast.

2.5. Verwerende partij verweert zich in haar nota op dit punt als volgt:

“In een eerste onderdeel van het eerste middel heeft verzoekende partij kritiek op de motivering van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, nu voornoemde beslissing uitsluitend zou zijn genomen op grond van het niet bekomen van een arbeidskaart B.

Hierdoor zou de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging de facto nog steeds gebruik maken van de inmiddels vernietigde instructie dd. 19.07.2009.

De verweerder laat gelden dat de kritiek van de verzoekende partij geen steun vindt in de motieven van de in casu bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt immers uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie dd. 19.07.2009 werd vernietigd.

Verder in de bestreden beslissing wordt ingegaan op de door verzoekende partij aangehaalde gronden tot regularisatie, die door de gemachtigde van de Staatssecretaris op basis van een gedegen wijze worden afgewezen.

Daarbij wordt niet gesteund op de criteria van de vernietigde instructie, zodat het hele betoog van verzoekende partij grondslag mist.

De verweerder laat nog gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermag te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

“De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15 februari 2007):

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; (...)

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.”

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag van verzoekende partij om machtiging tot verblijf ongegrond diende te worden verklaard.”

2.6. De bestreden beslissing stelt *“Betrokkene legt een werkbeloofte d.d. 01.09.2009 en een arbeidsovereenkomst d.d. 14.12.2009 voor om bij Harock International Welding Services tewerkgesteld te kunnen worden. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 11.03.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 07.09.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg beantwoordt betrokkene niet aan de vereisten gesteld in het schrijven van 11.03.2011. De voorgelegde werkbeloofte en arbeidsovereenkomst toont aldus de werkbereidheid van betrokkene aan maar kan niet weerhouden worden als een grond tot verblijfsregularisatie daar hij niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in het schrijven d.d. 11.03.2011.”*

2.7. Dit schrijven van 11 maart 2011 bevindt zich in het administratief dossier. Het is gericht aan verzoeker zelf en luidt als volgt:

“Hiermee deel ik u mee dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft vastgesteld dat de bovengenoemde vreemdeling sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België verblijft en dat hij tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 een aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft ingediend, OF dat hij zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf, ingediend vóór 15 september 2009, heeft aangevuld. Hij levert ook het bewijs van een duurzame verankering in België.

Ter staving van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf heeft hij bovendien een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorgelegd, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

Ik kan u meedelen dat de Dienst Vreemdelingenzaken bijgevolg, onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B, instructies zal sturen naar het gemeentebestuur van de verblijfplaats van de vreemdeling tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dat één jaar geldig is.”

2.8. Uit dit schrijven van 11 maart 2011 blijkt duidelijk dat de verwerende partij de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet toepast. Immers kan in criterium 2.8.B. van de instructie van 19 juli 2009 gelezen worden, *“Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon. Hiertoe: Moet het dossier binnen drie maanden na de aanvraag aangevuld worden met een positief advies, afgeleverd door de Gewesten betreffende de aangevraagde arbeidskaart B. Of Moet het dossier aangevuld worden met een arbeidskaart B afgeleverd door de Gewesten, en dit op basis van een Attest van Immatriculatie van drie maanden afgeleverd met dit doel. Bij zijn onderzoek naar de duurzame lokale verankering in België zal de minister of zijn gemachtigde zich niet laten leiden door één factor, maar hij zal kijken naar het geheel van de feitelijke elementen samen.”*

2.9. Verzoeker kan aldus worden gevolgd waar hij stelt dat de verwerende partij de instructie van 19 juli 2009 in se heeft toegepast en dat dit een schending van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet vormt. Verwerende partij heeft met deze handelwijze voorwaarden toegevoegd aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, wat zij niet vermag te doen. In arrest nr. 215.571 van de Raad van State van 5 oktober 2011 werd geoordeeld dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren. Voorts oordeelde de Raad van State in dit arrest dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie van 19 juli 2009 is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waardoor deze bepaling geschonden wordt. De Raad vermag niet toe te laten dat de verwerende partij zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 steunt, en vermag niet toe te laten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd op straffe van schending van het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769, waarbij de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.385).

2.10. Het in punt 2.5. geciteerde verweer laat niet toe in andersluidende zin te oordelen. Het is niet omdat in de aanhef van de bestreden beslissing wordt gesteld dat de instructie van 19 juli 2009 niet meer wordt toegepast dat dit daadwerkelijk ook zo zou zijn. Waar verwerende partij verwijst naar de discretionaire bevoegdheid waarover ze beschikt in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat door de daadwerkelijke toepassing van de instructie van 19 juli 2009 zij deze discretionaire bevoegdheid net aan banden heeft gelegd, wat ze niet vermag te doen. Het oordeel ten slotte van de verwerende partij dat ze de bestreden beslissing terecht heeft genomen kan geen afbreuk doen aan de in punt 2.9. bedoelde overwegingen.

2.11. De overige overwegingen die figureren in de bestreden beslissing volstaan niet om haar te schragen. Immers blijkt uit de zinsnede *“De voorgelegde werkbepaalde en arbeidsovereenkomst toont aldus de werkbereidheid van betrokkene aan maar kan niet weerhouden worden als een grond tot verblijfsregularisatie daar hij niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in het schrijven d.d. 11.03.2011”* duidelijk dat de verwerende partij de werkbepaalde en arbeidsovereenkomst en de werkbereidheid van

verzoeker op zich genomen zou weerhouden als grond tot een verblijfsregularisatie, ware het niet dat niet is voldaan aan de voorwaarden van het schrijven van de verwerende partij 11 maart 2011, die zoals gezegd een toepassing vormen van de instructie van 19 juli 2009.

2.12. Het enig middel is gegrond voor zover hierin de schending wordt aangevoerd van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is derhalve geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 augustus 2015, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA